

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 09.01.2002, sp. zn. 11 Cmo 294/2001, ECLI:CZ:VSPH:2002:11.CMO.294.2001.1

Číslo: 61/2002

Právní věta:

Odvolatel, který nebyl poučen podle § 119a o. s. ř., protože se k jednání bez omluvy nedostavil (§ 101 o. s. ř.), nemůže v odvolacím řízení uplatňovat nové skutečnosti a důkazy ve smyslu § 205a odst. 1 písm. d) o. s. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.01.2002

Spisová značka: 11 Cmo 294/2001

Číslo rozhodnutí: 61

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: § 101 předpisu č. 99/1963Sb.
§ 119a předpisu č. 99/1963Sb.
§ 205a odst. 1 písm. d) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Napadeným rozsudkem ze dne 16. 5. 2001 vyhověl K r a j s k ý s o u d v Plzni žalobě a uložil žalovanému, aby žalobci zaplatil 111 423 Kč spolu s 18% úrokem z prodlení z částky 9053 Kč od 20. 6. 1996 do zaplacení, z částky 47 545 Kč od 21. 1. 1997 do zaplacení a z částky 54 825 Kč od 4. 3. 1997 do zaplacení a na nákladech řízení 4457 Kč, vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Se zřetelem k tomu, že žalovaný důvody nedostavení se k prvnímu jednání nedoložil a ve vztahu k druhému jednání je ani nesdělil, o odročení jednání nepožádal, jednal soud v jeho nepřítomnosti (§ 101 odst. 3 o. s. ř.). Po skutkové stránce vycházel soud prvního stupně ze zjištění, že žalobce na základě smlouvy uzavřené dne 21. 12. 1995 s městem Z. jako nájemce provozuje tepelné zdroje, zařízení, rozvody tepla a další zařízení ve vlastnictví města k zabezpečení výroby a dodávek tepla a teplé užitkové vody. Dne 15. 3. 1996 uzavřel se žalovaným smlouvu o dodávce a odběru tepla a teplé užitkové vody. Žalobce se zavázal žalovanému dodávat teplo a teplou užitkovou vodu za cenu určenou zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, vyhláškou č. 265/1991 Sb. a cenovými rozhodnutími Ministerstva financí ČR. Konkrétní ceny byly uvedeny v příloze č. 5 ke smlouvě. Žalovaný se zavázal v případě prodlení s placením ceny dodávky platit úrok z prodlení ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení. Uvedená příloha stanovila cenové a platební podmínky a splátkový kalendář

záloh. Žalobce žalovanému vyfakturoval mj. dodávku tepla za květen 1996 fakturou splatnou 20. 1. 1997 v částce 9053 Kč. V tomto případě byl zjištěn na základě měření odběr ve výši 29,721 GJ. Obdobně mu vyfakturoval dodávku za prosinec 1996 fakturou splatnou 20. 1. 1997 v částce 47 545 Kč, přičemž na základě měření činil odběr 156,089 GJ. Konečně za leden 1997 vyfakturoval dodávku tepla fakturou splatnou 3. 3. 1997 v částce 54 825 Kč na základě zjištěného odběru ve výši 323,720 GJ. Při právním posouzení věci dovodil, že žalobce byl na základě smlouvy uzavřené ve smyslu ustanovení § 30 odst. 3 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o státní energetické inspekci, oprávněn žalovanému dodávat teplo; uzavřená smlouva obsahovala všechny podstatné náležitosti požadované citovaným zákonem a proto je platná. Žalobce se proto právem domáhá zaplacení ceny dodaného tepla.

Žalovaný podal proti rozsudku včas odvolání. Namítal, že smlouva, kterou se žalobcem uzavřel, je neplatná, protože je v řadě otázek nekonkrétní. Některé otázky nebyly upraveny přímo ve smlouvě, nýbrž v přílohách – například odběrní místo. Dále namítal nedostatečné dodávky tepla, což vedlo ve sporném období k nutnosti přitápět dodatečnými zdroji tepla – elektrickými tělesy. Přes uvedené závady v dodávkách zaplatil dne 31. 12. 1996 žalobci částku 50 000 Kč. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání.

Žalobce vyvracel odvolací důvody žalovaného. Podle jeho přesvědčení není dán žádný důvod považovat smlouvu uzavřenou se žalovaným za neplatnou. Žalobce na základě smlouvy dodával žalovanému teplo do jediného odběrního místa, a to do prodejny potravin, takže nemohlo být sporu o tom, kam má být teplo dodáváno. U objektu bylo zajištěno měření spotřeby, a proto žalovanému vyúčtoval pouze skutečnou naměřenou spotřebu. Pokud jde o spornou částku 50 000 Kč, je z listin předložených k důkazu soudu prvního stupně jednoznačně patrné, že žalovaný zmíněných 50 000 Kč podle příjmového pokladního dokladu výslovně zaplatil na fakturu jiného čísla, která není předmětem sporu. Proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek jako správný potvrdil.

V r c h n í s o u d v P r a z e p ř e z k o u m a l r o z s u d e k s o u d u p r v n í h o s t u p n ě v ě t n ě ř í z e n í, k t e r é m u p ř e d c h á z e l o, v s y s t é m u t z v. n e ú p l n ě a p e l a c e, k d y ŝ u p l a t n ě n ý o d v o l a c í d ů v o d s p o č í v a j í c í v n á m í t k e n e p l a t n o s t i s m l o u v y u z a v ř e n é m e z i ú č a s t n í k y l z e p o d ř a d i t p o d u s t a n o v e n í § 2 0 5 o d s t. 2 p í s m. g) o. s. ř., a t e d y j e p ř í p u s t n ý, z a t í m c o d a l š í d ů v o d y s p o č í v a j í c í v t v r z e n í n o v ý c h s k u t e č n o s t í n a s t a l ý c h p ř e d v y d á n í m r o z s u d k u n e m o h l y b ý t o d v o l a c í m s o u d e m b r á n y v ú v a h u s e z ř e t e l e m n a u s t a n o v e n í § 2 0 5 a o. s. ř., j a k b u d e v y l o ž e n o n í ž e. D o s p ě l k z á v ě r u, ŝ e o d v o l á n í n e n í d ů v o d n ě. S k u t k o v ě z á v ě r y s o u d u p r v n í h o s t u p n ě j s o u s p r á v n ě, s t e j n ě t a k i z á v ě r p r á v n í, o d v o l a c í s o u d s e s n i m i z t o t o ŝ n u j e a v p o d r o b n o s t e c h o d k a z u j e n a o d ů v o d n ě n í n a p a d e n ě h o r o z s u d k u. P r o t o r o z s u d e k s o u d u p r v n í h o s t u p n ě p o t v r d í l.

Z odůvodnění:

Se zřetelem k přípustnému odvolacímu důvodu, že totiž napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, jak to má na mysli ustanovení § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., odvolací soud dodává, že ani on neshledal smlouvu uzavřenou mezi účastníky neplatnou. Ztotožňuje se se závěrem soudu prvního stupně, podle něž smlouva ze dne 15. 3. 1996 o dodávce a odběru tepla a teplé užitkové vody má všechny podstatné části požadované ustanovením § 30 odst. 3 zákona č. 222/1994 Sb. a její neplatnost nemůže způsobit skutečnost, že některé otázky byly upraveny v několika přílohách, jež byly součástí smlouvy. Tvrzení žalobce, že základem vyúčtování spotřeby bylo její měření, žalovaný v řízení před soudem prvního stupně (a ostatně ani před soudem odvolacím) nepopřel. Proto se žalobce právem domáhá zaplacení spotřeby za měsíce květen a prosinec 1996 a leden 1997.

K ostatním odvolacím důvodům je třeba uvést:

Rozsudek soudu prvního stupně byl vydán dne 16. 5. 2001, a proto se zřetelem k bodu 1. přechodných ustanovení k novele o. s. ř. provedené zákonem č. 30/2000 Sb. s účinností od 1. 1. 2001 uvedený zákon platí i pro řízení v této právní věci, byť bylo zahájeno před účinností citované novely. Se zřetelem k bodu 15. zmíněných přechodných ustanovení bylo třeba odvolání projednat a rozhodnout o něm podle novelizovaných ustanovení o. s. ř.

Jde o řízení sporné, a protože nejde o žádnou z výjimek vyjmenovaných v ustanovení § 120 odst. 2 o. s. ř., platí pro uplatňování skutečností nebo důkazů, které účastník řízení neuplatnil před soudem prvního stupně, omezení vyplývající z ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. (tzv. neúplná apelace). Podle tohoto ustanovení skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou u odvolání proti rozsudku ve věci samé odvolacím důvodem jen tehdy, jestliže: a) se týkají podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přísedícího) nebo obsazení soudu; b) jimi má být prokázáno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; c) jimi má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně; d) odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst. 1; e) nastaly (vznikly) po vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu prvního stupně.

Jak již bylo výše řečeno, žalovaný uplatnil v odvolání mj. nové skutkové tvrzení, že dodávky tepla vykazovaly vady, v důsledku nichž musel ve vytápěných prostorech přitápět elektrickou energií, a dále, že na vymáhanou pohledávku zaplatil v prosinci 1996 částku 50 000 Kč. K těmto novým skutkovým tvrzením nemohl odvolací soud se zřetelem na režim tzv. neúplné apelace přihlížet, neboť nejde o žádný z případů, kdy to platná právní úprava obsažená v ustanoveních § 205 odst. 2 o. s. ř. pod písmeny a) až e) dovoluje. Bylo na žalovaném, aby skutečnosti, na nichž hodlá psotavit svou obranu vůči žalobou uplatněnému nároku, uvedl před soudem prvního stupně a nabídl o nich důkazy. Tím, že se k jednání, při němž byl rozsudek ve věci vyhlášen, nedostavil bez řádné omluvy (nevedl žádné důvody, a to ani dodatečně), vzdal se i dobrodiní ustanovení § 119a odst. 1 o. s. ř., které ukládá předsedovi senátu, aby (s výjimkou věcí uvedených v § 120 odst. 2 o. s. ř.) účastníky přítomné při jednání poučil, že všechny rozhodné skutečnosti musí uvést a že důkazy musí být označeny dříve, než ve věci vyhlásí rozhodnutí, neboť později uplatněné skutečnosti a důkazy jsou odvolacím důvodem jen za podmínek uvedených v § 205a o. s. ř.

Pro úplnost zbývá dodat, že skutečnost, že na vymáhanou pohledávku žalovaný určitou částku zaplatil, by mohl v odvolacím řízení uplatnit pouze za předpokladu, že se tak stalo po vyhlášení napadeného rozsudku (§ 205a odst. 1 o. s. ř.). Kromě toho z listinných důkazů založených ve spisu plyne, že částka 50 000 Kč byla podle příjmového pokladního dokladu vystaveného žalobcem žalovaným zaplacená výslovně na fakturu jiného čísla, než nesou faktury obsahující vyúčtování vymáhané pohledávky.

Z výše vyložených důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako správný podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.